

[Finansministeren.]

mission, der nu er nedsat, som et Skalkeskjul for Opretholdelsen af de forskellige Skatter og hele det Skattesystem, som vi har nu. Jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at jeg for min Del skal yde min Medvirkning til, at der i denne Skattekommission bliver gjort et Arbejde for at faa System, Plan og Orden i vor Skattelovgivning, idet jeg erkender, at det tiltrænges, saaledes som Forholdene har udviklet sig — og har maattet udvikle sig i disse Aar, hvor man har maattet handle paa dette Omraade fra Aar til Aar. Men saa vil jeg ogsaa haabe, at Venstre vil yde sin Medvirkning til, at den Omlægning af Skatterne, der bliver Tale om skal finde Sted, kommer til at virke efter den rigtige Progression, og at det Grundsynspunkt, ud fra hvilket der skal søges Samarbejde med Venstre i denne Skattekommission, ikke netop skal være denne Ængstelse for at gaa frem over for de store Skatteydere, denne Beklagelse, som det ærede Medlem i dette Tilfælde har fremsat over, at man ved en saadan Særskat først begynder ved 8 000 Kr.

Naar det ærede Medlem siger, at de højeste Skatter opkræves af Landbrugs-erhvervet, misbruger det ærede Medlem Ejendomsbeskatningen paa en Maade, som han ikke burde. Man kan naturligvis altid strides om, hvor stor en Del af den øverste Ende, af Toppen af Ejendomsbeskatningen i Landkommunerne der kan sidestilles med en personlig Beskatning, betragtes som Erstatning for personlig Beskatning, men man kan ikke behandle Landbrugets Ejendoms-skatte saa lidt som andre Ejendomsskatte i deres Helhed paa samme Maade, som man behandler personlige Skatter. Ejendoms-skatte er Byrder, der er indregnet i de Værdier, som Ejeren har overtaget, og det vilde, som jeg allerede ved tidligere Lejligheder har udtrykt det, være skæbne-svangert for Økonomien ude omkring i Sognene, hvis man vilde slippe Ejendomsbeskatningen. Noget andet er, som jeg ogsaa har sagt ved tidligere Lejligheder, at jeg erkender, at Ejendomsbeskatningen falder i høj Grad ujævnt ude omkring i Landkom-munerne, hvad for øvrigt Kommunalbestyrelserne selv har Ansvar for, fordi de i stor Udstrækning har Magt til at fordele Skatteudskrivningen, men jeg erkender, at den falder ujævnt, og at regulere dette Forhold er en af de Opgaver, som man maa søge at løse i Skattekommissionen.

Til det ærede Medlem Hr. Korsgaard vil jeg gerne sige, at den Letsindighed, det ærede Medlem efterhaanden udfolder i Behandlingen af Statens økonomiske Spørgs-

maal, forfærder mig. For det første er Forholdet dette, at Det konservative Folkeparti, dels da disse Fødemiddelkort blev vedtaget, og dels nu i Dag med Hensyn til Tjenestemandslønningerne, enten har stemt eller har erklæret at ville stemme for den foreslaaede Ordning. De er med andre Ord Meddeltagere i disse Udgifter, og saa siger det ærede Medlem, naar der nu er Tale om Dækning: Ja, men Dækningen haster det ikke med, vi kan jo se paa, om der overhovedet bliver Brug for disse Penge engang i Aarets Løb, lad os nu se, hvad det andet giver, saa kan vi tale om det!

Det er en forfærdende Maade at ville lede Statens økonomiske Politik paa. Er der noget, der er nødvendigt, er der noget, der i disse Aar har betrygget Statens Stilling, saa er det det, at man har sikret sig, at der er Balance paa Statens Driftsregnskab; og jeg vil sige, det er ikke nok, at der er Balance; der skal i Almindelighed være et Overskud til Konsolidering af Statens Stilling. For mig er det ogsaa noget nyt, at man fra konservativ Side stiller sig paa det Standpunkt, at man overhovedet ikke vil være med til at konsolidere Statens Økonomi. Jeg har oprigtig talt levet i den Tro, og mener ogsaa ved tidligere Lejligheder at have hørt Udtalelser fra konservativ Side om, at man fandt det sundt og gavnligt, at Statens økonomiske Stilling konsolideres, og, som sagt, jeg er til det yderste forfærdet over, at man nu fra konservativ Side kan tage et saadant Standpunkt som det, der her tages.

For hvad vil det sige, at man undlader Konsolidering? Det vil sige, at man lader Eftertiden bære hele den Risiko, der i Øjeblikket paa mangfoldige Omraader er forbundet med Gennemførelsen af den Økonomi, Staten udfolder. Vi behøver ikke her at komme ind paa Enkeltheder, men vi ved alle, at en stor Del af de Opgaver, som Staten maa løse gennem Laanetilskud og Finansieringsvirksomhed paa anden Maade, løber ud i en Risiko, som før eller senere kan gøre sig gældende, og hvis man ikke konsoliderer sig til Imødegaaelse af en saadan Risiko, betyder det, som sagt, at man lader Eftertiden om at bære Byrden for de Goder, som Nutiden indkasserer.

Jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem ikke selv tror paa, at der i det kommende Aar skulde være Dækning af de Udgifter, der følger af disse Bevillinger, der her er Tale om. Det ærede Medlem ynder jo at fordybe sig i disse Ting, og